

Recensie: It s going to get worse and worse and worse my friend****

KVS Brussel
woensdag 10 januari 2018

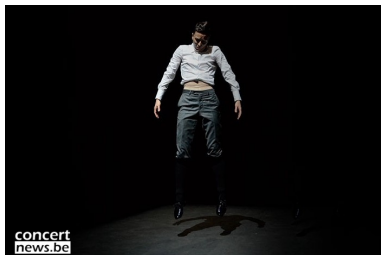

foto © Luc Depreitere

Recensie:

Een speechless solo dansvoorstelling waarbij choreografe Lisbeth Gruwez de taal van de speech omzet in dans. Die brengt ze met 'It's going to get worse and worse and worse, my friend.' in de KVS. De productie maakt deel uit van een drieluik 'AH/HA' en 'We're pretty fuckin' far from OK' waar ze het extatische lichaam mee onderzoekt. Haar choreografie begint statisch met beide handen tegen haar benen waarna stilaan met de rechterarm een korte beweging volgt waarbij ze die een beetje naar buiten buigt terwijl de hand plat naar beneden gericht is. Het statische verlaat ze op den duur door de rechtervoet naar voor te plaatsen zodat ze na verloop van tijd ook een draaibeweging met haar bekken kan doen van 45 graden en dat terwijl er een toon op de piano te horen is. Erg korte, nauwelijks verstaanbare fragmenten van woorden krijgen we daarop te horen waarop ze telkens een beweging uitvoert. Lijkt ze soms op een schermer, dan zie je niet veel later ze erg mannelijk korte, snelle bewegingen uitvoeren en ook dominantie uitstralen als was ze een toreador op haar kleine rechthoekige dansvlak dat van bovenuit met koud wit licht belicht wordt. Gruwez draagt een zwarte broek, wit hemd en zwart gelakte schoenen. Haar sokken zal ze halfweg tot aan haar knieën optrekken en ook haar linkervoet even kort intrekken tijdens een beweging waarbij ze lijkt te verwijzen naar Ierse tapdans.

Een van de eerste woorden die verstaanbaar is, blijkt 'hear' te zijn waarbij ze een beweging met haar hand rond haar rechteroor maakt. Knap vinden we ook het feit dat ze consequent in haar rol blijft tijdens het buigen. Ook hier koppelt ze haar bewegingen aan een soort gebarentaal. Zo richt ze haar hand naar het midden van het theater, achteraan waar de mengtafel is en doet vervolgens een beweging met de hand naar haar oor. Het applaus in ontvangst nemen, doet ze wanneer ze door de knieën gaat en tevens de gekruiste handen op haar borst legt.

Eerder zagen we haar alsof ze een ticstoornis heeft aan haar rechterschouder een 'we'-beweging neerzetten. 'Don't' krijgt een negatie-beweging, met lage naar beneden gerichte handen terwijl de rechterhand kort naar links boven wijst op 'all' en ze een aantal keren die woorden herhaalt in een loop om zo tot het positieve 'we maken vorderingen.' waarop niet veel later 'we maken helemaal geen vorderingen' volgt. Bij 'advancement' richt ze kort beide handen horizontaal in de richting van het publiek. Een van de andere zinnen waarop ze een choreografie maakt is 'We must find an answer.' In de zin die naar de titel verwijst, maakt ze een vuistbeweging met haar rechterhand naar beneden op 'worst'. Daarna start ze opnieuw aan een choreografie van achterin terwijl de speech erg dof en niet verstaanbaar door de luidsprekers te horen is. Aan een snel tempo springt ze ter plaatse alsof ze op een trampoline aan het springen is. Ook de vurige draaibeweging van een flamencodanseres, Ierse folk, een hoopvolle beweging met de armen naar de hemel gericht, â€! passeren onder andere waardoor 'It's going to get worse and worse and worse, my friend.' niet zuiver een soort van gebarentaal omzet tot dans maar er ook verwijzingen naar dans zelf en het spirituele als je wil in deze voorstelling zit.

In de KVS reageerde het publiek laaiend enthousiast op 'It's going to get worse and worse and worse, my friend.' Onze favoriet uit het drieluik is 'AH/HA'.

< Bert Hertogs >